

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/176/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5309202722
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5309202722.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: Stredoslovenská energetika - Distribúcia, a.s., so sídlom Pri Rajčianke 2927/8, 010 47 Žilina, IČO: 36 442 151, proti žalovanému: PH, DRUŽSTVO, družstvo, Čadečka č. 653, 022 01 Čadca, IČO: 36 400 726, právne zastúpenému STEHURA & partners, s.r.o., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, v konaní o zaplatenie 1.559,12 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Čadci č.k. 6Cb/26/2009-128 zo dňa 27.06.2013 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Čadca č.k. 6Cb/26/2009-142 zo dňa 13. mája 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 6Cb/26/2009-128 zo dňa 27.06.2013 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Čadca č.k. 6Cb/26/2009-142 zo dňa 13.05.2014 p o t v r d z u j e .

Žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania za trovy právneho zastúpenia sumu 95,29 Eur na účet právneho zástupcu žalovaného STEHURA & partners, s.r.o., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, do troch dní do právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu, aby žalovaný zaplatil žalobcovi 1.559,12 Eur a hradil trovy konania, zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania včítane trov právneho zastúpenia v sume 942,44 Eur do 3 dní po právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Celestína Stehuru, advokáta, so sídlom advokátskej kancelárie, ul. H. K. č. XXXX, H..

S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu okresný súd žalobu zamietol. Okresný súd po vykonanom dokazovaní vo veci vydal prvý rozsudok dňa 14.01.2010, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu s náhradou trov konania. Predmetné rozhodnutie okresný súd odôvodnil na základe skutočného stavu zisteného výsluchom svedkov, ktorí vykonávali kontrolu na odberných miestach dňa 05.02.2008 ako pracovníci žalobcu, a to „svedkovia K., T. a V. A., ďalej na základe fotodokumentácie predloženej navrhovateľom a v zmysle zák. č. 656/2004 Zb. z., konkrétne §-u 39 ods. 2 citovaného zákona v znení zák. č. 112/2008 Zb. z. o odbere elektrickej energie na spornom odbernom mieste odporcom ako neoprávnený odber elektrickej energie, ktorý je zodpovedný za vzniknutú škodu navrhovateľovi, ktorú žiadal navrhovateľ uhradiť.“ Proti tomuto rozsudku podal žalovaný prvé odvolanie, v ktorom namietal, že okresný súd nesprávne zistil skutkový stav, a preto aj nesprávne rozhodol. Žalovaný okrem iných skutočností tvrdil v odvolaní, že sa nedopustil žiadneho neoprávneného odberu elektrickej energie a namietal, že by vôbec bolo preukázané, že z jeho strany išlo o neoprávnený odber. Navrhol, aby bol vypočutý bývalý pracovník žalobcu W. K., z ktorého výsluchu musí vyplynúť, z akého dôvodu chod a správnosť elektromeru bol kontrolovaný, najmä z dôvodu, že nebol v poriadku a aby sa vyjadril, či išlo o technickú poruchu, prípadne nesprávny pracovný postup

uvedeného svedka. Odvolací súd na základe podaného odvolania uznesením zo dňa 30.03.2011 rozsudok súdu prvého stupňa zo 14.01.2010 zrušil a okrem iných dôvodov v zrušujúcom rozhodnutí uvádzal, „že v súdenom prípade súd prvého stupňa nesprávne aplikoval a interpretoval § 39 ods. 2 zák. č. 656/2004 Zb. z. a bez súčasnej aplikácie a interpretácie na zistený skutkový stav, pretože uvedené ustanovenie upravuje objektívnu zodpovednosť toho, kto elektrinu odoberal, uhradiť vzniknutú škodu, avšak len pri neoprávnenom odbere. Druhostupňový súd v tejto súvislosti zdôraznil, že v rámci definície neoprávneného odberu elektrickej energie podľa §-u 39 ods. 1 písm. b) sa uvádza odber v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa. Zaujal stanovisko, že bez ďalšieho dokazovania a najmä výsluchu svedka, ktorého navrhuje odporca, nie je možné konštatovať, že zo strany odporcu došlo k neoprávnenému zásahu do odberného miesta a preto v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nie je možné dospieť k záveru, že v zmysle §-u 39 ods. 1 písm. b) zák. č. 656/2004 Zb. z. išlo o neoprávnený odber, v dôsledku ktorého vznikla škoda a nemôže ísť v tomto prípade o objektívnu zodpovednosť za vzniknutú škodu, je potrebné, aby boli tvrdenia navrhovateľa i preukázané. Poukázal na atribúty objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva zo zákona v časti o náhrade škody.“

Okresný súd v ďalšom konaní vypočul opätovne svedka pána V. K., ktorý vykonával kontrolu na spornom odbernom mieste, ktorý zopakoval svoje tvrdenia, ktoré vyplývali z vykonanej kontroly na základe oznámenia o podozrení z nezákonných odberov a v súdenom prípade nevedel presne uviesť, či táto kontrola bola vykonaná formou náhodného výberu, alebo sa tak dialo na základe oznámenia ďalšej osoby. Svedok pán V. K. uvádzal, že kontrola na spornom odbernom mieste žalovaného v obci Oščadnica sa vykonávala bez prítomnosti štatutárneho zástupcu žalovaného, „ktorý v tom čase nebol v zariadení prítomný a pri kontrole zistili, že pod plombami bol vykonaný zásah, že bolo povolené napätie na jednej z preponiek tak, že sa zaznamenal, resp. zaznamenával po určité obdobie menší odber a vlastne bolo to pod plombou ich zamestnanca, pracovníka, pretože pri prácach s týmto elektromerom vždy každý pracovník mal určité evidenčné číslo plomby, podľa ktorej sa dá zistiť, kto tento zásah na elektromere vykonal.“ Takýmto postupom zistili pri kontrole, že išlo o pracovníka žalobcu pána K. a vzhľadom na to, že nebol prítomný majiteľ penziónu, ale iba jeho príbuzný, ktorému túto skutočnosť oznámili. Tiež mu oznámili, že záležitosť budú hlásiť polícii ako neoprávnený odber a táto osoba - príbuzný konateľa žalovaného „ich doslova prosila, aby to nerobili, aby nerobili takéto vážne závery, aby tomu človeku, ktorý robil zásah do elektromera, nerobili zle, že by to mohlo stáť prípadne uvedeného pracovníka aj pracovné miesto, teda pracovníci vykonávajúci kontrolu spísali príslušný protokol o kontrole so stavom, ktorý zistili a tento doklad navrhovateľ aj predložil súdu ako dôkaz s príslušnou fotodokumentáciou, z ktorej bolo zjavné, že za chodu elektromera bol zistený zásah tým, že bola uvoľnená jedna sponka tak, aby bol zaznamenaný menší odber aj napriek tomu, že išlo o plný odber na príslušnom odbernom mieste, teda uvedení pracovníci konštatovali, že nešlo o náhodné uvoľnenie, alebo náhodnú poruchu, ale že išlo o cieľový zásah do uvedeného elektromera.“ Vypočutý svedok pán K., ktorý v čase, kedy k zásahu do elektromera na odbernom mieste žalovaného, bol zamestnancom žalobcu, v čase výsluchu okresným súdom už nebol pracovníkom žalobcu z dôvodu, že pre porušenie povinností bol okamžite žalobcom so svedkom skončený pracovný pomer a uvedený svedok uvádzal, že nepozná majiteľa penziónu, teda žalovaného, že ho prvý krát videl pred pojednávacou miestnosťou na okresnom súde, „teda nepotvrdil nijakú dohodu s uvedeným majiteľom a popieral, že by vykonal neoprávnený zásah do uvedeného elektromera, resp. k celej záležitosti sa podrobnejšie nevyjadroval. Uvádzal, že k veci bol vypočutý svojimi nadriadenými na vtedajšom pracovisku, ktorý sa hrubé porušenie pracovnej disciplíny s ním okamžite skončili pracovný pomer.“ K údajnému zneužitiu jeho plomby pri zásahu do elektromeru žalovaného uvádzal, že si nevie vysvetliť, kto použil plombu s jeho identifikačným číslom, uvádzal, že zrejme niekto túto jeho plombu zneužil. Bol hmotne zodpovedný za zverené náradie a podpísal prevzatie a zodpovednosť za tento nástroj. Tvrdil, že vždy svoje pracovné nástroje si odkladal do uzamknutých priestorov, ale niekedy sa stávalo, že pracovnú brašňu, kde mal aj toto náčinie, nechal v tzv. dennej miestnosti a teda mohlo sa stať, že toto náčinie bolo zneužitú. Teda jednoznačne neuviedol, že takýto zásah urobil on a že zásah bol robený na základe požiadania či už majiteľa alebo inej osoby žalovaného. Opätovne vypočutí svedkovia páni V. K. a V. A. uvádzali, že plombovacie zariadenie by sa nemalo dať zneužiť, avšak okrem iného tvrdili, že takýto zásah do elektromeru mohol robiť iba skúsený človek, ktorý sa rozumie elektrine a bez uvedenia čísla plombovacieho zariadenia nebolo možné takýto zásah do elektromeru urobiť.

Okresný súd na základe vykonaného dokazovania aj v druhom rozsudku zaujal stanovisko, že došlo k neoprávnenému zásahu a že svedok K. nevypovedal pravdivo, pretože zrejme si bol vedomý aj prípadnej trestnej zodpovednosti za svoje konanie, a preto účelovo tvrdil, že bolo jeho zariadenie na

plombovanie zneužitie, avšak jednoznačne z výpovedí svedkov pána V. K. a V. A. mal okresný súd preukázané, že takýto zásah nemohol vzniknúť náhodnou poruchou, prípadne iným spôsobom bez zavinenia osoby, ktorá má skúsenosti s elektrickou energiou a podobnými zariadeniami a že zrejme svedok K. takto svojvoľne nemohol urobiť, avšak svedok K. účelovo neuviedol objektívnu pravdu a neosvetlil celú skutkovú situáciu, ktorá vznikla pri odbernom mieste žalovaného. Okresný súd aj v druhom rozsudku vo veci samej zo dňa 25.10.2011 kvalifikoval postup ako postup úmyselný a účelový zasiahnuť do takéhoto zariadenia, o ktorom zjavne konateľ alebo majiteľ žalovaného musel mať vedomosť a informáciu, i keď nebolo preukázané, že on osobne zasiahol do takéhoto zariadenia a opätovne okresný súd posudzoval postup a konanie „podľa § 39 ods. 2 zák. č. 656/2004 Zb. z. o energetike v zmysle zák. č. 112/2008 Zb. z. pri neoprávnenom odbere, ktorý je kvalifikovaný ako odber a odber elektriny neoprávnený a takáto osoba je povinná uhradiť skutočnú vzniknutú škodu. Ak nemožno vyčíslieť skutočne vzniknutú škodu na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov, použil navrhovateľ spôsob výpočtu v súlade s citovanou právnou normou.“ Na základe ďalšieho odvolania žalovaného, ktorý od začiatku konania tvrdil, že nespôsobil neoprávnený odber elektrickej energie, poukázal na to, že takýmto neoprávneným odberom je iba odber bez uzavretej zmluvy alebo v rozpore s uzavretou zmluvou alebo bez určeného meradla alebo s určeným meradlom, ktoré v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber elektrickej energie alebo je meraný zariadením, ktoré nebolo namontované prevádzkovateľom sústavy alebo na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii.

Na základe odvolania žalovaného druhostupňový súd v uznesení zo dňa 26.04.2013 opätovne zrušil aj druhý rozsudok súdu prvého stupňa z 25.10.2011, keď okrem iných skutočností zaujal stanovisko, „že nie je možné bez ďalšieho s konštatovaním, že došlo k neoprávnenému zásahu spôsobeného pracovníkom žalobcu, vyvodzovať zodpovednosť žalovaného za takýto neoprávnený odber elektriny a práve pre nevyhnutnosť aplikácie a výkladu § 39 vo vzájomnom prepojení jeho ustanovení ods. 1 a 2 Zákona o energetike, nemožno dospieť k takému právnemu záveru a na základe takého skutkového zistenia, ako konštatoval z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa. V prípade objektívnej zodpovednosti za vzniknutú škodu je potrebné, aby boli tvrdené a preukázané jednotlivé atribúty zodpovednosti za škodu, len za splnenia ktorých možno úspešne uplatňovať a dožadovať sa náhrady škody od povinného subjektu. V prvom rade je to preukázanie vzniku škody, jej výšky, ďalej že označený škodca porušil svoju zmluvnú, prípadne zákonnú povinnosť alebo že medzi týmto porušením povinností škodcu a vznikom škody na strane poškodeného je príčinná súvislosť.“ Súd druhého stupňa vo svojom odôvodnení nariadil súdu prvého stupňa vec opätovne prejednať a zaoberať sa prípadne ďalšími návrhmi účastníkov na doplnenie dokazovania, u ktorých zväží ich opodstatnenosť vo vzťahu k uplatnenému nároku. Pri právnom posúdení bude aplikovať právnú úpravu platnú a účinnú ku dňu vzniku škody, najneskôr k 05.02.2008 a nárok žalobcu na náhradu škody preskúma a vyhodnotí z hľadiska existencie „všetkých vyššie spomínaných atribútov náhrady škody, a to vo väzbe na úpravu § 39 ods. 1 a 2 zák. č. 656/2004 Zb. a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 157 ods. 2 OSP“. Krajský súd konštatoval, že súd prvého stupňa opätovne vo veci nariadi pojednávanie. Okresný súd pred nariadeným pojednávaním vyzval účastníkov, aby navrhli prípadne ďalšie dôkazy na svoje tvrdenia. Žalobca sa na pojednávanie nariadené na deň 27.06.2013 nedostavil, svoju neúčast písomne odôvodnil s tým, že žiadal, aby okresný súd konal a rozhodol v jeho neprítomnosti s tým, že trvá na žalobe v plnom rozsahu a navrhoval rozhodnúť v zmysle petitu návrhu podaného vo veci samej.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že ospravedlnil neprítomnosť „právnej zástupkyne žalobcu“ z dôvodu účasti na pojednávaní pred Okresným súdom vo Zvolene, kedy „podľa tvrdenia právnej zástupkyne išlo o konanie, v ktorom predmetom bola pomerne vysoká náhrada škody, na ktoré konanie boli predvolaní svedkovia a považovala právna zástupkyňa účasť na tomto pojednávaní za dôležitú. Vzhľadom na súhlas právnej zástupkyne navrhovateľa konať v neprítomnosti navrhovateľa, resp. právnej zástupkyne, súd v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. konal v neprítomnosti právnej zástupkyne navrhovateľa.“ Žalovaný na pojednávaní zotrval na doterajších tvrdeniach a prednesoch, po poučení v zmysle § 120 ods. 4 OSP po možnosti navrhnuť ďalšie dôkazy, nenavrhoval žiadne ďalšie dokazovanie a opätovne prostredníctvom svojho právneho zástupcu tvrdil, že v danom prípade nemôže ísť o objektívnu zodpovednosť, pretože vykonaným dokazovaním sa nepodarilo preukázať, že plombu na meradle odberu elektrickej energie porušil žalovaný. Pokiaľ sa tak stalo na strane pracovníka alebo inej osoby zo strany žalobcu, mal si žalobca uplatňovať náhradu škody voči tejto osobe, teda v tomto prípade by mal postupovať podľa § 420 Občianskeho zákonníka, kde je potrebné skúmať atribúty, ktoré pod tento pojem subjektívnej zodpovednosti pri náhrade škody je potrebné preukázať, a to vznik škody, zavinenie,

osobu, ktorá túto škodu spôsobila, výšku škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a škodovou udalosťou. Vzhľadom na to, že sa nepodarilo preukázať, že by to bol práve žalovaný, ktorý spôsobil žalobcovi škodu, žalovaný žiadal, aby okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že podľa § 226 OSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Súd prvého stupňa aj napriek vykonanému dokazovaniu, na základe ktorého z výsluchu svedkov, svedka pána K. a ďalších svedkov, ktorí vykonávali kontrolu na odbornom mieste žalovaného, považoval správanie sa svedka pána K. za správanie, ktoré vo vzťahu k majiteľovi odborného miesta a žalovanému bolo konaním, „ktoré rozhodne nebolo náhodné a nedošlo k náhodnému odpojeniu časti sponky, ktorá ovplyvnila meranie odobratej elektrickej energie v neprospech navrhovateľa, z celého výsluchu svedka K., ktorý „zahmlieval“ celú situáciu a podobný prípad podľa prejednávania porušenia pracovnej disciplíny, ktorý záznam predložil navrhovateľ do súdneho konania, bolo zjavné, že nešlo u tohto svedka o náhodný prípad a že rozhodne sa svedok K. nemohol takto správať náhodne bez akýchkoľvek výhod, ba práve naopak, následne po zistení celej situácie bol s ním okamžite skončený pracovný pomer, nasvedčuje dohode medzi svedkom K. a majiteľom odborného miesta, že takéto konanie bolo dohodnuté, avšak vzhľadom na výpovede svedka K., ktorý vo svojom vlastnom záujme z obavy, že by si mohol privodiť prípadne ďalšie „problémy“, vypovedal tak ako vypovedal a súd prvého stupňa viazaný právnym názorom súdu druhého stupňa postupoval v zmysle ustanovenia §-u 420 Občianskeho zákonníka, na základe ktorého ustanovenia každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.“ V tomto ustanovení Občianskeho zákonníka je zakotvená všeobecná zodpovednosť fyzických alebo právnických osôb, ktorá prichádza do úvahy vždy vtedy, keď nejde o niektorý z prípadov osobitnej zodpovednosti za škodu, ktoré sú upravené v § 421 až 437 Občianskeho zákonníka, resp. ďalších ustanovení Občianskeho zákonníka. Všeobecná zodpovednosť za škodu a prípady osobitnej zodpovednosti sú upravené Občianskym zákonníkom, vytvárajú systém občiansko-právnej zodpovednosti za škodu. Ide o zodpovednosť fyzických alebo právnických osôb, ktoré spôsobili škodu iným osobám, pokiaľ na ich zodpovednosť vzhľadom na konkrétny vzťah subjektu zodpovedajúceho za škodu k poškodenému alebo vzhľadom na porušenie určitých povinností, v dôsledku čoho došlo k spôsobeniu škody inej osobe, netreba aplikovať ustanovenia iného zákona o zodpovednosti za škodu. Prípady osobitnej zodpovednosti môžu byť upravené aj v ďalších právnych predpisoch. Pokiaľ v týchto predpisoch nie sú ustanovené osobitné podmienky zodpovednosti, treba na tieto prípady zodpovednosti aplikovať § 420 Občianskeho zákonníka o všeobecnej zodpovednosti za škodu. Predpokladom vzniku každej občiansko-právnej zodpovednosti za škodu je protiprávny úkon, spôsobenie škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou. V súdnom prípade na základe vykonaného dokazovania a na základe právneho názoru vysloveného súdom druhého stupňa v zrušujúcich uzneseniach okresný súd z výsluchu svedkov a stanoviska žalovaného nemal nepochybne preukázané, že došlo k protiprávnemu konaniu a rovnako nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi takýmto protiprávnym konaním a vznikom škody i keď nepochybne došlo k zásahu do elektromeru na odbornom mieste žalovaného, nepochybne bolo preukázané, že tak bolo urobené nariadením s číselným označením vtedajšieho pracovníka žalobcu svedka pána K., ktorý popieral, že by takýto zásah osobne urobil a aj napriek zisteniam žalobcu, že svedok takto postupoval aj v iných prípadoch a že je podozrenie z protizákonného konania, takýto postup sa nepodarilo preukázať okresnému súdu v tomto konaní a ani príčinnú súvislosť medzi konaním svedka K. a vedomosťou samotného majiteľa odborného miesta, a preto okresný súd pre nepreukázanie základných atribútov zodpovednosti za škodu musel žalobu zamietnuť. O trovách konania bolo rozhodnuté v zmysle § 142 ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že existenciu neoprávneného odberu v zmysle „§-u 39 ods. 1 písm. b/ bezpochyby preukázal svedeckými výpoveďami pracovníkov zmluvného partnera žalobcu, ktorí neoprávnený odber elektriny zistili a dokumentovali. Taktiež výpoveď bývalého zamestnanca žalobcu p. K. nijako nespochybnila, že neoprávnený odber bol zistený v takom stave, ako bol popísaný v protokole o zistení neoprávneného odberu.“ Tento svedok sa sústredil len na takú výpoveď, že on neoprávnený odber úmyselne nevykonával, aby sa vyhol prípadnému trestnému konaniu, čo v podstate potvrdil aj svojim podpisom vo výpovedi, ktorá bola spísaná pri pohovore o ukončení pracovného pomeru a bola v spore predkladaná. Účelovosť výpovede svedka pána K. správne posúdil aj prvostupňový súd. Odvolací súd v prípade predchádzajúceho odvolacieho konania v rovnakej veci zaujal stanovisko, že skutková podstata neoprávneného odberu bola podriadená pod správny právny predpis, ale bola aplikovaná v nesprávnom znení. Odvolací súd považoval vykonanie neoprávneného odberu voči žalovanému za nepreukázaný s poukazom na znenie § 39 ods. 1 písm.

b) zák. č. 656/2004 Z.z., podľa ktorého sa za neoprávnený odber považuje odber elektriny bez určeného meradla alebo s určeným meradlom, ktoré v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber elektriny. Podľa žalobcu neoprávnený zásah do meracieho zariadenia nemusí vykonať bezprostredne žalovaný, ale hocikto iný s vedomím a v prospech odberateľa. Prospech žalovaného bol v spore jednoznačne preukázaný, pretože meracie zariadenie vôbec nezaznamenávalo jednu fázu, teda žalovaný vôbec neplatil za časť spotrebovanej elektriny. „Taktiež skutočnosť v konaní preukázaná, že rovnaký neoprávnený odber bol zistený okrem podnikateľskej prevádzky aj v rodinnom dome majiteľa žalovaného, bezpochyby potvrdzuje názor, že žalovaný si odborníkovi v odbore elektriny dal vykonať na oboch odberných miestach neoprávnený zásah za účelom vlastného prospechu.“ Podľa žalobcu by preukázanie subjektívneho zavinenia neoprávneného zásahu žalovaného do meracieho zariadenia v zmysle § 39 ods. 1 písm. b) citovaného predpisu bolo v rozpore s konštrukciou § 39 ods. 2) citovaného predpisu, „kde náhrada škody spôsobená neoprávneným odberom elektriny, ktorá je predmetom sporu, je výlučne budovaná na objektívnom princípe zodpovednosti odberateľa potvrdeného uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 1 Cdo 107/2008.“

V odvolaní žalobca uviedol, že sa nestotožnil s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o náhrade škody. Právna úprava Občianskeho zákonníka sa nepoužije v prípade, že sa jedná o osobitný druh zodpovednosti za škodu upravený iným právnym predpisom. Náhrada škody spôsobená neoprávneným odberom a samotný neoprávnený odber je osobitne a komplexne upravený v čase skutku platným zákonom 656/2004 Z.z., teda nemožno aplikovať na predmet sporu všeobecné ustanovenia o náhrade škody podľa úpravy Občianskeho zákonníka. Žalobca navrhol, „aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 6 Cb 26/09 zo dňa 27.6.2013 tak, že zaviazá žalovaného, aby uhradil žalobcovi škodu vo výške 1.559,12 eur a nahradil žalobcovi trovy prvostupňového konania ako aj trovy odvolacieho konania.“

K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný v podaní právneho zástupcu, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol z dôvodu, že neboli nepochybne preukázané zákonné znaky zodpovednosti za škodu. Žalobca vo svojom odvolaní zo dňa 03.10.2013 namietal, „že vraj okresný súd sa nezaoberal a nesprávne aplikoval zák. č. 656/2004 § 39 ods. 1/ písm. b/ cit : „bez určeného meradla alebo s určeným meradlom, ktoré v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber elektriny. Navrhovateľ však konkrétne neuvádza, ako by som ja odporca dokázal vykonať neoprávnený zásah do určeného meradla. Ja odporca nemám k depozícii ani potrebné nástroje a nemám, ani potrebné vzdelanie, prípadne skúsenosti vykonať takýto zásah. V spise OS Čadca, ktorý je priložený k návrhu, ako i zo svedeckých výpovedí jasne vyplynulo, že meracie zariadenie bolo riadne zabezpečené proti neoprávnenej manipulácii. Ja odporca som podmienky zmluvy riadne plnil, platil som faktúry, riadne som sa staral o odberné zariadenie. To, že došlo k zásahu do elektrického odberného zariadenia, som nemohol nijako odhaliť ani uviesť do riadneho stavu, pretože meradlo bolo riadne zabezpečené proti neoprávnenému zásahu a to kliešťami patriacimi neobému W. K.“ Žalovaný by sa dopustil neoprávneného odberu elektrickej energie v zmysle zák. č. 656/2004 Z.z. iba vtedy, ak by neoprávnený zásah do meradla previedol žalovaný. Žalobca sám priznal, že zásah do meradla mohol vykonať W. K.. Žalovaný nemal možnosť zistiť, či meracie zariadenie bolo pripojené v poriadku, v dobrej viere mal za to, že meracie zariadenie bolo v poriadku, keď je riadne zabezpečené proti zásahu neoprávnenou osobou a bolo pripojené odborne spôsobilou osobou. V konaní sa nepreukázalo, že by žalovaný neoprávnené odoberal elektrickú energiu v zmysle § 39 zák. č. 656/2004 Z.z., preto okresný súd správne žalobu zamietol. Podľa žalovaného neexistovali zákonné dôvody, pre ktoré by mal zodpovedať za škodu, čo bolo v konaní jasne preukázané, žalobca vo svojom odvolaní nenavrhol „nové dôkazy, oprávnené sa domáham potvrdenia prvostupňového rozsudku ako i priznania trov odvolacieho konania.“

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec v medziach podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

V procesnej rovine krajský súd uvádza, že v odvolacej právnej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, v súlade s § 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP došlo na základe uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/176/2014-147 zo dňa 20.05.2015 k oznámeniu verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli krajského súdu v zákonnej lehote a o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci konania upovedomení písomnosťou krajského súdu zo dňa 20.05.2015 (č.l. 148 spisu) a tiež oznámením na internetovej stránke Krajského súdu v Žiline.

Podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zák. č. 99/1963 Zb. (ďalej len „OSP“), odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Primárne odvolací súd uvádza, že v rámci odvolacích dôvodov, ktorými bol pri posúdení veci viazaný podľa § 212 ods. 1 OSP, a to len tých dôvodov, ktoré mali väzbu na uzavretý skutkový stav veci v prvostupňovom konaní, ktorým bol pri rozhodovaní odvolací súd rovnako viazaný (§ 213 ods. 1 OSP), bolo v prvostupňovom konaní vykonané okresným súdom v intenciách návrhov účastníkov konania dostatočné dokazovanie, z neho bol správne vyvozený skutkový stav, ktorý okresný súd rovnako správne právne vyhodnotil.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu krajský súd ďalej uvádza, že zo sumáru tých dôkazov, ktoré boli produkované žalobcom na preukázanie jeho tvrdení v rámci uplatneného nároku, nebola spoľahlivo a dostatočne preukázaná dôvodnosť žaloby v rovine existencie dôvodov na uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.559,12 Eur s príslušenstvom. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti mal preukázané, ktoré nie, o ktoré skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v písomnom odvolaní zo dňa 08.10.2013 (č.l. 132 spisu) a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci a podľa výsledkov dokazovania v prvostupňovom konaní (§ 212 ods. 1 OSP, § 213 ods. 1 OSP), odvolací súd dospel k záveru o neopodstatnenosti podaného odvolania žalovaného.

Z podaného odvolania žalobcu bolo zrejmé, že žalobca namietal, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. V súvislosti s týmito odvolacími námietkami žalobcu považuje krajský súd za podstatné poukázať na to, že za skutkové vady je potrebné považovať aj také pochybenie súdu, ktoré spočíva v tom, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, predovšetkým takým dôvodom nesprávneho skutkového zistenia môže byť nesprávne hodnotenie dôkazných prostriedkov, t.j. porušenie niektorého z § 132-135 OSP. Pri námietke nesprávneho právneho posúdenia veci je zrejmé, že pod vecou treba rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu, ale aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne, alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

Žalobca v odvolaní poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 1 Cdo 107/2008, a to práve v rovine aplikácie § 39 ods. 1 písm. b) § 39 zák. č. 656/2004 Z.z., pričom konštatoval, že podľa žalobcu by preukázanie subjektívneho zavinenia, neoprávneného zásahu žalovaného do meracieho zariadenia v zmysle § 39 ods. 1 písm. b) citovaného predpisu bolo v rozpore s konštrukciou § 39 ods. 2 predmetného predpisu, kde náhrada škody, spôsobená neoprávneným odberom elektriny, ktorá je predmetom sporu, je výlučne budovaná na objektívnom princípe zodpovednosti odberateľa. Žalobca v odvolaní poukázal na to, že preukázal existenciu neoprávneného odberu v zmysle § 39 ods. 1 písm. b) § 39 zák. č. 656/2004 Z.z., a to svedeckými výpoveďami pracovníkov zmluvného partnera žalobcu, ktorý neoprávnený odber zistili a dokumentovali. Mal za to, že výpoveď bývalého zamestnanca žalobcu pána K. nespochybnila, že neoprávnený odber bol zistený v takom stave, ako bol popísaný v protokole o zistení neoprávneného odberu. Tiež zdôraznil, že odvolací súd zaujal stanovisko, že skutková podstata neoprávneného odberu bola podriadená pod správny právny predpis, ale bola aplikovaná v nesprávnom znení. V súvislosti s uvedenou argumentáciou žalobcu v odvolaní

považuje krajský súd za podstatné poukázať na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sp.zn. 14Cob/189/2012 zo dňa 26.04.2013, v ktorom krajský súd uviedol „bez kvalifikácie skutkových zistení ich podradenia pod právnu úpravu, čo sa rozumie neoprávneným odberom elektriny, v danom prípade nebolo možné vyhodnocovať existenciu zodpovednosti žalovaného za žalobcom vyčíslenú a žalobou uplatňovanú škodu. V danom prípade okresný súd sa vôbec nezaoberal a nevyhodnotil, či neoprávnený odber vznikol na strane odberateľa buď v rozpore s uzavretou zmluvou, alebo, ako v žalobe tvrdil žalobca, v dôsledku odberu s určeným meradlom, ktoré v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa nezaznamenáva, alebo nesprávne zaznamenáva odber elektriny“. „Nie je preto možné bez ďalšieho len s konštatovaním, že tu došlo k neoprávnenému zásahu spôsobenému pracovníkom žalobcu, vyvodzovať zodpovednosť žalovaného za takýto neoprávnený odber elektriny, práve pre nevyhnutnosť aplikácie a výkladu ust. § 39 vo vzájomnom prepojení jeho ustanovení ods. 1 a ods. 2 zákona o energetike“. Z uvedeného teda podľa krajského súdu nie je možné prijať záver, ktorý konštatoval žalobca v podanom odvolaní. Tiež krajský súd upriamuje pozornosť na časť odôvodnenia svojho rozhodnutia sp.zn. 14Cob/189/2012 zo dňa 26.04.2013, v zmysle ktorého uložil okresnému súdu, že „Pri právnom posúdení bude aplikovať právnu úpravu platnú a účinnú ku dňu vzniku škody, najneskôr k 05.02.2008 a nárok žalobcu na náhradu škody preskúma a vyhodnotí z hľadiska existencie všetkých vyššie spomínaných atribútov náhrady škody, a to vo väzbe na úpravu v § 39 ods. 1, 2 zák. č. 656/2004 Z.z. v rozhodnom znení. Svoje rozhodnutie okresný súd náležite zdôvodní v súlade s § 157 ods. 2 OSP“. Z uvedeného tak ako už krajský súd konštatoval v tomto rozhodnutí, nevyplýval konštatovaný záver žalobcu v odvolaní, „že odvolací súd považoval vykonanie neoprávneného odberu voči žalovanému za nepreukázaný s poukazom na znenie ust. § 39 ods. 1 písm. b) zák. 656/2004 Z.z., podľa ktorého sa za neoprávnený odber považuje odber elektriny bez určeného meradla alebo s určeným meradlom, ktoré v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber elektriny. Žalobca je toho názoru, že neoprávnený zásah do meracieho zariadenia nemusí vykonať bezprostredne žalovaný, ale hocikto iný s vedomím a v prospech odberateľa“. Žalobca v odvolaní ďalej zdôraznil, že neoprávnený zásah do meracieho zariadenia nemusí vykonať bezprostredne žalovaný, ale hocikto iný s vedomím a v prospech odberateľa. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu, považuje krajský súd za podstatné poukázať na výpovede vypočutých svedkov pred okresným súdom pána V. A., ktorý po zákonom poučení dňa 14.01.2010 uviedol, že „v tej obci, kde vykonávali viaceré kontroly, navštívili aj penzión, ktorý bol vlastne odberným miestom odporcu a vykonávali kontrolu elektromera. Zistili, že elektromer odporcu bol zaplombovaný plombou, pretože každý oprávnený pracovník ich firmy, ktorý používa plombu, má na nej číslo, podľa ktorého je ho možné identifikovať. Zo samotného zistenia, že ide o plombu pána K., im ešte nič nehovorilo, že by malo ísť o nejakú závalu alebo nejaký neoprávnený odber. Až po odstránení plomby, teda podľa postupu, kedy zisťujú po otvorení elektromera jeho chod a správnosť, zistili, že nie je v poriadku, že na napäťovej preponke na fáze č. L2, ide o také prepojenie, ktoré v podstate nezaznamenávalo na fáze L2 odber elektrickej energie, teda z toho konštatovali, že bol robený zásah do tohto elektromera a tak ako aj v prípade, ak by nebola takáto závala zistená, vždy spisujú protokol o tom, že elektromer bol otvorený, pretože následne ho potom zaplombujú plombou, ktorá má číslo toho príslušného kontrolóra, ktorý túto kontrolu vykonával, čo sa v protokole uvádza“ (č.l. 46 spisu). Tiež krajský súd poukazuje na výpoveď svedka pána V. K. pred okresným súdom dňa 29.09.2011 (č.l. 81 rub spisu) „Pokiaľ ide o vykurovanie, pri zisťovaní spotrebičov elektrickej energie v prípade penziónu PH družstva zistili, že kúrenie bolo napojené na konvektory, presnejšie teda ústredné kúrenie, tak ako mu to vyplýva zo záznamu, ktorý má k dispozícii, bolo ústredné kúrenie vypnuté, napojené na konvektory, ktoré vlastne ako zdroj používali tento neoprávnený odbor spôsobom, ktorý svedok už opísal. Teda neskôr išli vykonať obdobnú kontrolu v súkromnom dome majiteľa penziónu, kde vlastne zistili obdobnú situáciu a takisto išlo o zásah urobený pod plombami toho istého pracovníka pána K., teda na základe zistení a oznámení navrhovateľovi potom domnieva sa, že s uvedeným pracovníkom bol v tomto prípade aj rozviazaný pracovný pomer“. Nemožno v tomto smere opomenúť ani výpoveď svedka pána W. K. (č.l. 86 spisu) pred okresným súdom dňa 25.10.2011. Pokiaľ teda okresný súd vychádzal aj zo svedeckých výpovedí vypočutých svedkov, tak bolo podľa odvolacieho súdu potrebné uviesť, že uvedení svedkovia boli poučení v súlade s § 126 OSP. Pri hodnotení dôkazu výpoveďou svedka musí súd vyhodnotiť vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k účastníkom konania a k prejednávanej veci a aká je jeho rozumová a duševná úroveň, k okolnostiam, ktoré doprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorej vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k správaniu sa pri výpovedi (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota vypovedať na otázky a podobne) a k poznatkom, zisteným na základe hodnotenia iných dôkazov (do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne, či sa vzájomne dopĺňajú); celkové posúdenie uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti či nepravdivosti

tvrdených (preukazovaných) skutočností. Z priebehu prvostupňového konania, vo vzťahu k výpovediam dotknutých svedkov, vo väzbe na ich hodnotenie podľa obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývalo, že by okresný súd nezohľadnil vyššie uvedené kritériá. Krajský súd na tomto mieste len pripomína, že pri hodnotení dôkazov zásadne súd nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten - ktorý dôkaz hodnotiť, pretože sa tu uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov. V súlade s touto zásadou postupoval okresný súd, podkladom jeho rozhodnutia sú dôkazy, ktoré boli správne vyhodnotené, pričom do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 204/2009 zo dňa 14.09.2011). Pre spoľahlivé zistenie skutkového stavu sa nevyžadovali ďalšie dôkazy a tie, ktoré boli vykonané, zhodnotil okresný súd v súlade s § 132 OSP a následne vyvodil aj správne skutkové závery.

V súvislosti s argumentáciou žalobcu a jeho poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 1 Cdo 107/2008 z 27. októbra 2009 v rovine objektívneho princípu zodpovednosti odberateľa za neoprávnený zásah do meracieho zariadenia v zmysle § 39 ods. 1 písm. b) v rozpore s konštrukciou § 39 ods. 2, krajský súd konštatuje, že ide o nové skutočnosti, uvádzané žalobcom až v rámci odvolacieho konania, pričom sa konštatuje, že pred okresným súdom došlo k poučeniu podľa § 120 ods. 4 OSP s poukazom na čl. 88 rub. spisu. Napriek tomuto konštatovaniu však krajský súd považuje za podstatné poukázať na závery vyplývajúce z predmetného rozhodnutia, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, „Popri výslovnom zákaze akéhokoľvek zásahu do meradla inou osobou ako dodávateľom plynu (§ 25 ods. 5 Zákona o energetike) je zrejmé, že cit. zákon v ustanoveniach § 30 ods. 1 a 2 konkretizuje niekoľko skutkových podstát, ktoré označuje za neoprávnený odber plynu, pričom z hľadiska posúdenia druhu zodpovednosti odberateľa plynu za škodu spôsobenú dodávateľovi plynu neoprávneným odberom podľa § 30 ods. 3 Zákona o energetike treba dôsledne rozlišovať, od ktorej skutkovej podstaty (z viacerých možných) neoprávneného odberu dodávateľ plynu odvíja uplatnený nárok na náhradu škody, keďže prichádza do úvahy tak subjektívna zodpovednosť odberateľa plynu, ako je to napr. v prípade neoprávneného odberu plynu v zmysle cit. ustanovenia § 30 ods. 2 písm. b/ Zákona o energetike (neoprávnený zásah "odberateľa" do meradla), ako aj objektívna zodpovednosť, teda zodpovednosť bez zreteľa na zavinenie, ako je to napr. v prípade neoprávneného odberu plynu v zmysle cit. ustanovenia § 30 ods. 2 písm. c/ Zákona o energetike (odber plynu meraný meradlom, na ktorom "bolo porušené" zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii)". V súvislosti s argumentáciou žalobcu v odvolaní a vzhľadom na vyššie citované skutočnosti, vyplývajúce z predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré v odvolaní poukazoval samotný žalobca, však krajský súd považuje za podstatné zdôrazniť skutočnosť, že aj keď uvedenú právnu argumentáciu vyplývajúcu z tohto rozhodnutia vníma, tak tak v tomto štádiu konania a na základe okresným súdom ustáleného skutkového stavu, nemal síce dôvod na odklon od záverov vyplývajúcich z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 1Cdo 107/2008, avšak nemohol odhliadnuť od skutočností, ktoré vyplynuli počas pojednávania pred okresným súdom. Krajský súd mal za to, že v konaní práve zásada, ktorú uvádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 1 Cdo 107/2008, ktoré rozhodnutie krajský súd i v tomto svojom rozhodnutí citoval, teda objektívnu zodpovednosť nemohol vyhodnotiť iným spôsobom, len tak, že táto predmetná zásada objektívnej zodpovednosti bola v tomto konaní prelomená, a to s dôrazom na zistený skutkový stav veci a to skutočnosťou, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný spôsobil porušenie zabezpečenia meradla, resp. by neoprávnenne s ním manipuloval, resp. by bolo preukázané, že práve na jeho podnet a s jeho vedomím bolo zabezpečenie meradla, resp. samotné meradlo porušené. V tomto smere krajský súd poukazuje i na listinné dôkazy, ktoré boli pripojené samotným žalobcom do spisu, z ktorých vyplývala i argumentácia žalobcu, že „bez určeného meradla alebo s určeným meradlom, ktoré v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber elektriny“. Poukazuje sa pritom na okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 13.02.2008 (č.l. 35 spisu) a na dôvody v ňom uvádzané a taktiež sa poukazuje i na skutočnosti, vyplývajúce z listinného dôkazu (č.l. 36 spisu) „Menovaný závažne porušil pracovnú disciplínu tým, že na odbernom mieste ČOM 7317191, odberateľ PH Družstvo Oščadnica a na odbernom mieste ČOM 7078111, odberateľ B. W. H. vedome a neoprávnenne zasiahol do určeného meradla elektrickej energie - elektromera (prerušil 2ks napäťových cievok), čo malo za následok, že určené meradlo meralo len jednu tretinu zo skutočnej odoberanej elektrickej energie v neprospech dodávateľa elektrickej energie. Týmto menovaný vedome zrealizoval na spomínaných odberných miestach neoprávnené odbery elektrickej energie“.

Nemohli zostať krajským súdom v tomto smere neprehliadnutými i závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 M Cdo 8/2012 zo dňa 16. januára 2013, v ktorom rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, na základe podaného mimoriadneho dovolania, a to proti rozsudku Okresného súdu Čadca z 03. novembra 2010, č.k. 11C/97/2010-75 a rozsudku Krajského súdu v Žiline z 19. mája 2011, sp.zn. 10Co/29/2011 (obdobná vec). Predmetným rozhodnutím Najvyššieho súdu bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Žiline, ako súdu odvolacieho zo dňa 19. mája 2011, sp.zn. 10Co/29/2011 a rozsudok Okresného súdu Čadca z 03. novembra 2010 č.k. 11C/97/2010-75 a bol vrátený na ďalšie konanie. Z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, „Zákon č. 656/2004 Z.z. v ustanoveniach svojho § 39 ods. 1 taxatívne ustanovuje skutkové podstaty konaní, ktoré napĺňajú znaky neoprávneného odberu elektriny. Podľa § 39 ods. 1 písm. b/ tohto zákona, ustanovenie ktorého súdy na zistený skutkový stav aplikovali, neoprávneným odberom elektriny je odber bez určeného meradla alebo s určeným meradlom, ktoré v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber elektriny. Skutková podstata neoprávneného odberu podľa druhej časti ostatne citovaného ustanovenia, t. j. súhrnu znakov, ktoré určujú tento druh a spôsob neoprávneného odberu a odlišujú ho od iných druhov a spôsobov neoprávneného odberu, je naplnená vtedy, ak vada určeného meradla májúca za následok, že meradlo nezaznamenáva alebo nesprávne zaznamenáva odber, je dôsledkom zavineného konania odberateľa (porovnaj slovné spojenie: „...v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa ...“). Z odôvodnenia mimoriadnym dovolaním napadnutých rozhodnutí vyplýva, že pre ustálenie neoprávnenosti odberu elektriny podľa 39 ods. 1 písm. b/ zákona č. 656/2004 Z.z. (v znení do 31. decembra 2012; poznámka dovolacieho súdu) súdom nižšieho stupňa postačovalo zistenie, že meracie zariadenie žalovaného (na ktorom inak nebolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii) v dôsledku toho, že boli povolené dve napäťové preponky, nezaznamenávalo odber elektriny v skutočnom rozsahu, a že za právne významné už nepovažovali skúmanie, či k vade na meracom zariadení došlo v dôsledku neoprávneného zásahu odberateľa, žalovaného“. Krajský súd pri rozhodovaní v predmetnej veci nemohol, vzhľadom na zásadu právnej istoty a ani vzhľadom na skutkový stav veci, ktorý vyplynul pred súdom prvého stupňa v tejto prejednávanej veci rozhodnúť inak, než napadnutý rozsudok okresného súdu ako vo výroku vecne správne rozhodnutie potvrdiť. Pokiaľ žalobca v odvolaní zdôrazňoval objektívny druh zodpovednosti, tak krajský súd konštatuje, že uvedená zásada bola jednoznačne prelomená, a to neoprávneným zásahom predmetného pracovníka (ktorého nie je možné stotožniť so žalovaným). Ak okresný súd na základe tohto skutkového stavu potom nevyhodnotil skutkový stav, ako taký, ktorý by mu vo vzťahu k žalovanému umožnil uložiť povinnosť vyplývajúcu zo zákona č. 656/2004 Z.z. a vyhodnocoval potom nárok žalobcu i cez všeobecnú úpravu náhrady škody, tak krajský súd uvedený postup nemohol vyhodnotiť ako nesúladný so zákonom.

V tejto súvislosti len podporne krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14.09.2011, sp.zn. 3 Cdo 204/2009, v zmysle ktorého „Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.“ Za podstatné krajský súd považuje poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.11.2010, sp.zn. 5 Cdo 218/2010, s ktorým sa stotožnil a v zmysle ktorého „Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03)“.

Po vykonaní odvolacieho prieskumu krajský súd konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu v rovine odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou a je z neho zrejmé, že okresný súd poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky sporu, a preto nebol priestor pre krajský súd na iný záver, ktorý bol samozrejme limitovaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu, než aby napadnutý rozsudok okresného súdu v odvolacom konaní ako vecne správne rozhodnutie, napriek odvolacím námietkam žalobcu, potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP. „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998) (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

V súvislosti so svojím rozhodnutím pre úplnosť krajský súd uvádza, že neprehliadol rozsudok Krajského súdu v Žiline v obdobnej veci sp.zn. 10Co/99/2014 zo dňa 30.09.2014, v ktorom krajský súd konštatoval, že „hodnotením vykonaných dôkazov, najmä z obsahu protokolu o zistení neoprávneného odberu elektrickej energie zo dňa 5.2.2008, fotodokumentáciou, výpočtom škody zo dňa 5.2.2008, výsluchom svedkov P. O., X. I., D. H., P.J., F. O., listinou označenou ako okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 13.2.2008, oboznámením sa s obsahom vyšetrovacieho spisu Obvodného oddelenia PZ Krásno nad Kysucou č. ČVS:ORP-165/KK-CA-2012, vychádzajúc aj zo závažných záverov uznesenia NS SR sp. zn. 6MCdo/8/2012 zo dňa 16.1.2013 vyslovené v súdnej veci dospel k právnenému záveru, že na zodpovednosť za škodu v prípade neoprávneného odberu elektriny s určeným meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie a to takým spôsobom ako popisuje navrhovateľ, sa aplikuje špecifický princíp objektívnej zodpovednosti. Pri tejto zodpovednosti za škodu musia byť naplnené znaky: existencia protiprávneho úkonu, teda neoprávnený zásah zo strany odberateľa, škoda a príčinná súvislosť medzi existenciou protiprávneho úkonu odberateľa a škodou. Zo svedeckých výpovedí svedkov, pracovníkov navrhovateľa P. O., D. H. a aj F. O., vyplynulo, že dotknuté napäťové prepony boli uvoľnené tak, aby sa elektromer točil pomaly a registroval 2/3-iny odberu elektriny. Tieto povolené prepony boli pod riadnou plombou, kryt nad nimi bol riadne zaplombovaný pracovníkom navrhovateľa F. O., ktorý použil pri plombovaní vlastné plombovacie kliešte. Zásah pracovníka navrhovateľa bol preukázaný aj na iných odberných miestach, v dôsledku ktorej skutočnosti navrhovateľ s ním 13.2.2008 okamžite skončil pracovný pomer. Z uvedeného nesporne vyplýva, že v súdnej veci sa nejedná o neoprávnený odber v zmysle § 39 ods. 1, 2 zákona č. 656/2004 Z.z. o energetike, ale ide o škodu, ktorú navrhovateľovi spôsobil jeho zamestnanec, vo vzťahu ku ktorému takýto nárok mal navrhovateľ uplatniť. Práve tá skutočnosť, že do určeného meradla neoprávnené zasiahol zamestnanec navrhovateľa a nie odporca - skutočnosť v konaní nesporne preukázaná, nalomila znaky objektívnej zodpovednosti, na základe ktorej si navrhovateľ uplatnil svoj nárok žalobným návrhom, znegovala tak princíp objektívnej zodpovednosti na ktorú poukazoval navrhovateľ. Pre nenaplnenie predpokladov neoprávneného odberu v zmysle § 39 ods. 1 písm. b/ zákona č. 656/2004 Z.z. o energetike nie je daný predpoklad pre zodpovednosť za škodu, následne neexistuje ani príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom odberateľa ako odporcu a vzniknutou škodou. V zmysle horeuvedených záverov okresný súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.“

Ťažisko dokazovania a z neho vyvodенých skutkových záverov okresného súdu v danej veci spočívalo v dôkazoch priamo účastníkmi produkovaných a predkladaných v danom konaní. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že daná sporová vec nepredstavovala výnimočný prípad pre postup okresného súdu podľa § 120 ods. 1 veta tretia OSP, o možnosti vykonania a výnimočne aj iných dôkazov, ako navrhli účastníci, ak by ich vykonanie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z úpravy v § 153 ods. 1 OSP tiež vyplýva, že súd rozhoduje o veci na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov.

Na základe odvolacích dôvodov žalobcu nebolo krajským súdom zistené, že by boli dané podmienky pre zrušenie napadnutého rozsudku okresného súdu, ani pre jeho zmenu, preto vychádzal z presvedčivých logických záverov okresného súdu vyjadrených v napadnutom rozsudku okresného súdu, ktorý bol vo vyvolanom odvolacom konaní potvrdený ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 219 ods. 1 OSP.

Krajský súd zdôrazňuje, že si je vedomý, že záväznosť konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné súdy priamo zo zákonnej úpravy. Je však potrebné akcentovať, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25).

Výrok o trovách prvostupňového konania nebol odvolaním osobitne napadnutý a ako závislý výrok od výroku v merite veci, pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia vo výroku o veci samej, bol potvrdený ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP, tiež za situácie, že vo vecnej rovine rozhodnutie o náhrade trov prvostupňového konania nebolo žalobcom osobitne napadnuté.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 OSP vo väzbe na § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý uplatnil a vyčíslił náhradu trov odvolacieho konania v podaní zo dňa 03.02.2014 (č.l. 136 spisu). Priznaná náhrada odvolacích trov na strane žalovaného spočívala v náhrade trov právneho zastúpenia vo výške podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to za 1 vykonaný úkon právnej služby písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaného v sume 71,37 Eur + režijný paušál 8,04 Eur + 20 % DPH, teda celkovo v sume 95,29 Eur, ktorú sumu nahradí žalobca žalovanému v lehote podľa § 160 ods. 1 OSP, a to na účet advokáta - právneho zástupcu žalovaného, v zmysle § 149 ods. 1 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.
Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).